

ката на тоя сирмахъ Марончели, щото не можеше да намъри покойствие нити на одървтъ си нити вънъ отъ одървтъ.

Когато трѣбуваше да се побутне, за да стане или да си лѣгне, трѣбуваше да уловиж болниятъ кракъ, колкото е възможно полека, и да го туриж polegичка на кждѣто искаше. По нѣкоги, най малкото помѣстяне бѣше доста да го направи да остане прѣмрѣлъ една четвъртина на часѣтъ.

Пиевици, горѣния, камакъ за попаряне, сичко се опита отъ докторѣтъ. Сичко раздражоваше болката му, и нищо повече. Отъ изгарянията направени съсъ камакътъ забираше гной. Тоя отежъ ставаше само отъ ранитѣ; никакъ не умаляваше, и теченьето на ранитѣ му никакъ не умекчяваше болѣстыа.

Марончели бѣше хиляда пжти по злочестъ отъ мене, и съсъ сичко това, охъ! колко теглихъ съсъ него! Драго ми бѣше да му слугувамъ, бѣхъ му приятелятъ! Нъ да го гледамъ тѣй да пропада, съсъ тия дълги и страшни мжки, безъ да мож да му помогнж! да гледамъ, че това колѣно не ще оздравя никоги! че болниятъ трѣбува да си чяка смъртъта, а нъ здравъето! да имамъ безпрѣстанно да му се чюдж съсъ дързостъта и съсъ траянъето! охъ! сичко туй ме нараняваше до толкосъ, щото човѣкъ не може да го разбере!

Въ това плачевно положение, той сѣ съчиняваше стихове, пѣеше, приказуваше; не забравеше нищо отъ това което можеше да ме измами, да скрие отъ мене една частъ отъ болжкитѣ си. Не можеше веке да си смила ястыето нити да спи, страшно ослабваше,